

Dit is mijn job

Luce (47) toverde de burgemeesterswoning van Semmerzake met bloed, zweet en tranen om tot **B&B Cimbarsaca**.

“Mijn grootvader was al burgemeester, en tot de fusie met Gavere in 1976 vervulde mijn vader ook die functie. De ambtswoning heeft dus een belangrijke rol in mijn leven gespeeld. Op zijn 82ste wilde mijn vader het laten slopen. Het belangrijkste huis van ons dorp, al 141 jaar oud: ik kon dat niet laten gebeuren. Dus nam ik de impulsieve beslissing om het te kopen. Pas toen ik het had, dacht

“Ik werd zo verliefd op dat huis, dat ik er een B&B van maakte”

ik na over wat ik ermee zou doen. Met een hoofd vol naïeve idealen besloot ik er een B&B van te maken. Toen ik aan de verbouwingen begon, bleek dat alles gerenoveerd moest worden. Op een bepaald moment kon ik vanuit de kelder de lucht zien. Als het stormde, was ik zelfs bang dat alles zou instorten.

Na vier jaar zwoegen had ik mijn eerste gast. Mijn keuken was nog niet klaar, maar het was een Engelsman die dringend overnachting nodig had. Hij kreeg enkel thee als ontbijt, én ik had de handdoeken niet klaargelegd. (lacht) Maar kijk, het is goed gekomen. Ondertussen draait Cimbarsaca heel goed. En de naam? Die heeft mijn vader gekozen. Ik wilde het eerst ‘In Den Boomgaard’ noemen, maar hij vond dat niet mooi. Cimbarsaca is de oude naam van Semmerzake. Mijnheer de burgemeester had gesproken.”

JOOST JOOSSEN

LUCES WERKRAPPORT

Afstand thuis - werk:

10/10. “Ik heb 16 jaar naar Brussel gependeld.

Vandaag woon ik in een vleugel van onze B&B.”

Vakantie: 10/10. “Ik heb geleerd om vakantie te nemen. Vroeger nam ik twee weken, nu vier.

Minder is niet gezond.”

Stress: 8/10. “Soms is het zo vreselijk druk, dat ik achteraf denk: hoe heb ik dat tot een goed eind kunnen brengen?”

Vrijheid: 8/10. “Ik ben héél graag thuis. Ik laat zelfs mijn boodschappen aan huis brengen. Ik voel me dan ook niet opgesloten.”

Hoeveelheid werk na de uren: 8/10. “Ik probeer om 20 uur de dag af te sluiten.”

Toen nam ik afscheid van...

MIJN LIEFDESBRIEVEN

“Of ik mee de zolder wilde komen opruimen? Euhm, ja zeker? De vraag van mijn moeder werd niet op heel veel enthousiasme onthaald. Maar de afspraak met de dakwerkers was gemaakt en de zolder moest leeg, dus klom ik op een dag weer naar het hoogste plekje van mijn ouderlijke huis. Wat een geweldige trip naar het verleden! Dozen vol zelfgeschreven gedichten, dagboeken, kaartjes en brieven passeerden de revue. Ik was een schrijfgrage tiener, en had gelukkig veel vriendinnen die mijn ellenlange epistels al even uitgebreid beantwoordden. En toen botste ik op dat ene kistje, het kistje met de liefdesbrieven van de licht ontvlambare puber die ik jaren geleden was. Hoe leuk was het om die verklaringen van eeuwige trouw opnieuw te lezen, de stoere tekeningen terug te vinden die een van mijn vriendjes toen voor me maakte en glimlachend de gekke kaartjes te bekijken die ik van een ander vriendje kreeg. Sorry jongens, ik heb ze allemaal weggegooid. Enkele brieven heb ik wel gehouden, die van mijn aller-aller-eerste liefje. Omdat ze zo lief zijn, zo heerlijk onschuldig, zo oprecht. Maar vooral ook omdat ik diezelfde jongen jaren later opnieuw tegen het lijf liep en weer even stapelverliefd werd. Ik moet die brief ooit toch kunnen tonen aan de twee dochttertjes die we nu samen hebben?”

• Barbara

“ÉÉN STAPJE DICHTER BIJ ONS TROUWCADEAU!”

“Toen we onlangs trouwden, hadden onze Leuvense vrienden een fikse verrassing voor ons in petto: eerst moesten we een reeks opdrachten volbrengen en pas dan zouden we ons cadeau krijgen. Opdracht 1 - zorg ervoor dat jullie in ‘de boekskes’ komen – is bij deze alvast geslaagd.

• Dimitri, Lieselot en kindjes Warre en Nelle